

Colin Ventura vyšel z hotelu Paříž na chodník, u kterého na něj čekal přivolaný taxík. Když do něj nastupoval, netušil, že mu zbývá přesně čtyřicet jedna minut života. Taxikáři podal cílovou adresu napsanou na papírku se slovy „Je vous en prie.“ Ten jen pokýval hlavou, že rozumí a rozjel se.

Colin se uvelebil na zadním sedadle. Byl to štíhlý muž tak kolem třicítky oblečený do černých kalhot a bílé košile. Bylo to přiměřené oblečení vzhledem k teplotám, které teď v první polovině července panovaly. S sebou měl jen tenký černý kufřík na doklady, který držel za ucho, i když seděl, což řidiči neušlo. Rozjeli se a mladý muž si začal rovnat roztoulané myšlenky.

Včera pozdě odpoledne přistál na ruzyňském letišti letadlem Air France přesně podle letového řádu. Jako občan Evropské Unie prošel celní a pasovou kontrolou bez zastavení. Nasedl do prvního volného taxíku a nechal se dopravit do hotelu, kde měl předem zamluvené ubytování na dvě noci. Den příjezdu, osobní doručení dopisu od nejvyšší představené a třetí den návrat. Tak jednoduše si to představoval.

Ráno, ještě než vstoupil do jídelny se švédským stolem, aby se nasnídal, objednal si v recepci taxi do Rapidic, městečka jižně od Prahy. Na mapě se to zdálo docela blízko, a tak se těšil, že své poslání rychle splní a odpoledne mu zbude ještě čas na krátkou prohlídku hlavního města.

V Praze nikdy předtím nebyl, ale tolik toho o ní slyšel. Lákaly ho především památky vázané na císaře Karla IV., o kterém věděl, že své mládí strávil na francouzském dvoře a za manželku si vzal francouzskou šlechtičnu Blanche de Valois. Proto, když se dozvěděl o potřebě doručit do Čech důležitou zásilku, dobrovolně se přihlásil. Úkol se zdál tak jednoduchý, že mu nedělal starost ani fakt, že neumí česky. Vždyť francouzština je světový jazyk, tak by ani v Čechách neměl být problém se s ním domluvit.

Taxi vyrazilo od hotelu a zařadilo se do kolony aut, která se šinula po dvouproudé silnici dálničního typu protínající město od jihu k severu. Místy měla vybudované mimoúrovňové křižovatky, ale často tomu tak nebylo a průjezd byl zdržován kuratelou semaforů. Taxikář využíval zastavení k tomu, aby cizince upozornil na důležité budovy, kolem kterých projížděli. Ukazoval vpravo a opakoval „nádraží“, „nádraží“, Colin však netušil, o co jde, i když budova se mu líbila. Po chvíli zastavili na červenou a Colin slyšel výrazy jako „opera“, „museum“, „Václavské náměstí“, tu pochopil všechno. „Merci!“ opakoval pak po každém dalším jménu a snaživě kroutil hlavou tu napravo, tu nalevo. Měl dobrý pocit, že si s Čechem za volantem vlastně dobře rozumí a sliboval si, že mu dá na konci cesty za ochotu větší spropitné.

Auto přískoky projelo centrem města a někde na Pankráci zabočilo do změti uliční sítě. Pasážer okénkem pozoroval život na periférii a řeku, která se občas objevovala mezi stavbami. Auto se dlouho drželo pravého břehu až k prudkému klesání a nájezdu na most. Taxikář ukázal rukou na strmý kopec, který při tom míjeli, a pronesl „Keltové, opidium“.

„Oui, les Celtes,“ přitakal francouzský občan a očima pátral po zalesněném kopci, jestli neuvidí nějaké keltské stopy. Protože pocházel z Bretaně, pokládal toto místo automaticky za své. Vždyť tady žili jeho příbuzní. Kdysi dávno, rozumí se.

Auto teď projíždělo silnicí z jedné strany omezenou skalní stěnou zvedající se do výše zhruba 30 metrů, na které se řídce držely náletové stromy a keře, a z druhé strany řekou zvolna tekoucí proti nim. Silnice neměla na vybranou a vytáčela obloučky předepsané korytem řeky, jako když je žena vedena svým partnerem po tanečním parketu v rytmu hudby.

Už byli na cestě třicet tři minut, když auto začalo stoupat po odbočce vzhůru.

„Něco vám ukážu. Nahoře je krásná vyhlídka na Rapidice.“

Colin nerozuměl ani slovu, co mu taxikář říká, jen rozeznal cíl své cesty. „Oui, Rrapidic,“ zachrčela francouzská výslovnost na souhlas. Přitom netušil, že na zadanou adresu by rychleji dorazili, kdyby pokračovali dále podél řeky a neodbočovali.

Taxi vyšplhalo na hřeben a zajelo do lesního úseku. Po kilometru odbočilo vlevo po užší cestě zpátky k řece. Kromě stromů občas projeli kolem chat ukrytých v lese. Občas bylo možné zahlédnout malé děti s nějakými dospělými, ale většinou byly chatky a letní vily bez obyvatel. Byl totiž všední, pracovní den a, i když začaly prázdniny, hlavní sezóna se zde odbývala hlavně v srpnu.

Auto náhle zastavilo v mírné zatáčce. Řidič vystoupil a gestem vyzval pasažéra, aby ho následoval. Sám prošel mezi stromy na okraj srázu a zahleděl se do údolí. Colin pochopil, že mu průvodce chce něco zajímavého ukázat. Rozhlédl se kolem a nikde neviděl ani živáčka. Tak se rozhodl, že svůj kufřík nechá na místě. Vystoupil z auta a vydal se za řidičem.

Když se Colin přiblížil, máchl muž majetnický do prostoru, jako když předvádí své pozemky. „To jsou Rapidice,“ pronesl.

Colin popošel ještě kousek a neubráníl se obdivu, „Brilant! Phénoménal! Il en va de même avec de la Loire,“ obrátil se k průvodci. Ten pokýval hlavou na souhlas, „Skvělé!“.

Francouz se opět obrátil k přírodnímu divadlu pod sebou. Řeku tu jako skvostný pás zdobil most v jednom ladném oblouku, který umožňoval lidem, těm malým mravenečkům, jak se jevílo odsud z vyhlídky, spojení mezi dvěma částmi městečka. Malé návrší za autobusovým nádražím okupoval kostel s místním hřbitovem. Jeho věž se odsud zdála titěrná, i když bylo zřejmé, že zvon, který se právě rozezněl, je dostatečně vysoko nad zemí. Řeka za mostem vytvářela táhlý oblouk ukončený na obzoru betonovou zdí přehrady. Vodní hladina házela prasátka slunečního

Colin ucítil náraz do zad a ztratil rovnováhu. Chvilí mával zběsile rukama, ale gravitační sílu nepřemohl. Když padal do hloubky, zmohl se jen na zaklení „Merde!“ . Na skalní plošině, kde se zachytilo jeho tělo, narazil hlavou na skalní výčnělek a skončil.

Taxikář chvíli naslouchal tichu lesa. Když se ujistil, že není slyšet žádný jiný hluk než bzukot hmyzu a občasné zacvrlikání ptáků, opatrně sešel po úzké pěšině na dno plošiny. Mlčky postál nad cizincem, zvolna vytáhnul rukavice a nasadil si je. Pak v klidu a úsporně, aby s tělem moc nehýbal, vyprázdnil kapsy. Úlovek nebyl nic moc. Papírové kapesníky, pár drobných, zapomenutá vstupenka kdo ví kam, všechno. „To je dobré,“ pomyslel si spokojeně. „Jen tak ho neidentifikuj.“

Po návratu k autu se vrhnul na kufřík. „Ještěže ho tady nechal,“ liboval si polohlasně. Věděl, že při pádu by ho nejspíš odhodil a kufřík se mohl dostat na nepřístupné místo. Nebo dokonce spadnout až dolů na silnici. To by byl ovšem mimo dosah a námaha by byla zbytečná. Ještě v rukavicích zkusil zámek, ale ten nepovolil. Dotklo se ho to, ale jen trochu. Prostě bude muset použít násilí.

Sedl za volant a zvolna se rozjel. Nevracel se, ale postupoval v původním směru. Brzy ho to svedlo zpátky na hlavní silnici. Po té se vydal západním směrem dál od Rapidice i od Prahy. Asi po dvaceti minutách usoudil, že je už dost daleko od vyhlídky a zajel opět do lesa. Z kufru auta vytáhnul nářadí a celkem rychle se mu podařilo zámek na kufříku vylomit. Otevřel ho a překvapeně zíral na několik svazků bankovek Euro. Dále tu byla nějaká knížka, pár prospektů, malý digitál, to je šunt, pomyslel si, kapesní slovník a pas na jméno klienta. A nějaký dopis. Otevřel ho, jenže mu nerozuměl. Nejprve ho chtěl vyhodit, ale pak si to rozmyslel a vrátil ho do kufříku.

Když už jel po dálnici zpátky do Prahy, byl plný radosti z dnešního úlovku.

Kapitán Seget stál na skalní plošině a nevnímal krásu pohledu na Rapidice. Pozoroval tělo muže, které už zpracovával čas.

„Bude mrtvý tak sedm, osm dní. Přesněji až po pitvě. Smrt nastala proražením lebky zřejmě po pádu z výšky,“ shrnul situaci soudní doktor, který tělo ohledal. Narovnal se a pohlédl dolů. „Poslední pohled před smrtí měl pěkný. To se málokomu poštěstí. Většinou lidi vidí holý strop nebo řídicí se auto,“ poznamenal s jistou dávkou cynismu.

„Nechte si to, doktore,“ odbyl ho kapitán.

„Je váš,“ lakonicky pronesl doktor a jal se pomalu vystupovat po úbočí.

Kapitán se sehnul a začal nešťastníkovi prohledávat kapsy. Bezvýsledně. Zřejmě loupežné přepadení. „Ale co tu ten chlap dělal?“ položil si otázku a hned si na ni odpověděl. „Kochal se. To k identifikaci nestačí. Šaty má nějaké lepší. Dříve by řekl cizinec. Ale dneska si takové může pořídit kde kdo,“ honily se mu myšlenky hlavou. Nahlas vydal jen rozkaz, „Odneste ho.“

Sám rázně vykročil a za chvíli stanul nahoře u doktora. Doktor se rozhlížel po okolí a Seget se snažil něco vyčíst ze stop na okraji srázu. Ani tady neměl štěstí. Po tak dlouhé době na suché kamenité půdě nebylo nic vidět.

„Nemohla to být sebevražda, doktore?“

„Mohla. Ale byla by dost nezvyklá,“ odpověděl s rozmyslem doktor. „Podívejte se na polohu těla. Jak dlouho mohl padat? Těleso uletí při volném pádu za první sekundu přibližně pět metrů. Za druhou celkem dvacet, za třetí už čtyřicet pět metrů. To je fyzika. Tady máme asi deset dvanáct metrů, tak to trvalo něco málo přes jednu vteřinu. To vedro mě jednou zničí,“ přerušil svůj výklad. Sáhl do kapsičky u kalhot a vyndal odtud pásek pilulek. „Na tlak,“ poznamenal a jeden vyloupnul.

„Když skočíte dobrovolně, tak skočíte po nohách. Nohy jdou jako první a tělo se naklání dozadu. Za vteřinu tedy s největší pravděpodobností dopadnete na nohy a zadek a přepadnete na záda.“

Dal si prášek do pusy a spolknul.

„Nebo skočíte šipku jako do vody a hlava letí jako první a při dopadu vás tělo dobíhá, a tak kotoulem zase padnete nejspíš na záda.“ Zbylé léky zastrčil do kapsičky a pokračoval. „Když do vás ale někdo strčí, padáte tělem dopředu a rukama máváte, abyste pádu zabránil. Tím držíte při pádu tělo více méně vodorovně, břichem dolů. Podobně jako parašutisti, než se jim otevře padák. V tom případě dopadnete, jako náš zesnulý přítel, obličejem na zem.“ Ukončil výklad a hned ho zpochybnil. „Takhle padat můžete i dobrovolně. Ovšem s tím jsem se při podobných příležitostech zatím nesetkal.“

Kapitán vnímal jeho výklad a souhlasil s ním. Jen ho navíc zaujalo doktorovo činění.

„Kam jste si dal ty prášky?“

„Do kapsičky. Podívejte, tady těsně pod páskem kalhot mám malou kapsičku. Dřív se hodně dělala, když ještě pánové nosili kapesní hodinky zvané cibule. Teď se to vidí málokdy. Podobná malá kapsička se dělala na saku u dolního lemu ze stejného důvodu. Kalhoty máte vždycky, ale sako ne. Já v ní nosím léky na tlak, abych je hned našel bez šacování.“

Kapitán ani nedoposlechl celý výklad a obrátil se na své lidi. Ti mezitím již tělo vynesli a právě ho ukládali do auta. Seget je zarazil a obrátil svou pozornost ke kalhotám oběti. Napravo pod páskem našel malou kapsičku a vytáhl z ní několik vizitek.

„Vida, k čemu se také může hodit,“ ozvalo se za ním.

„Díky, doktore, za typ. Přece jen máme trochu štěstí.“

Následující den kapitán Seget zajel do boční ulice před prvorepublikovou vilu v Rapidicích číslo popisné 29. Nebyl tu poprvé. Bylo to jen pár měsíců, co tu vyšetřoval podivnou sebevraždu. To ovšem byl už uzavřený případ.

Vila byla jednopatrová. V přízemí se nalézala veterinární ordinace a v patře bydlela majitelka. Vilu postavil Josef Černý, zvěrolékař, pro svou rodinu a praxi ve dvacátých letech. On sám zemřel během druhé světové války. Po válce ve vile pár let bydlela jeho rodina, která byla posléze donucena se vystěhovat do pohraničí. Bydlet zde zůstala jen dcera, která si vzala nějakého tehdejšího funkcionáře vládnoucí strany. Nakonec to dopadlo tak, že dcera Anna, dnes dvaosmdesátiletá paní, získala vilu zpět v restituci. I veterinární ordinace v přízemí se tu nyní provozovala. Soukromě ji vedla MVDr. Magda Černá, pravnučka původního majitele.

Tohle všechno si kapitán zjistil v předchozích osmnácti hodinách. A nejen to. Z navštívenky, kterou vyňal mrtvému muži z kapsy vysoko nad Rapidicemi, získal jeho jméno a další už byla jen rutinní policejní práce. Našel jeho ubytování v hotelu Paříž. Prohlídka pokoje ovšem nepřinesla nic zajímavého, kromě kopie jeho pasu a tedy podobizny. Na doklady byl opatrný, ale jinak moc ne, pomyslel si přitom. Zjistil, že přiletěl z Paříže, kam se chystal za tři dny vrátit. Proč ale přijel a co tu chtěl, zůstávalo záhadou. Jediná stopa vedla do tohoto domu.

Poručík Navrátil, který ho doprovázel, zazvonil. Čekali. Když už chtěl zazvonit znova, ozval se shora hlas. „Ordinační hodiny jsou až odpoledne.“

„Pojďte nám otevřít. Policie,“ zvolal kapitán a poodstoupil, aby ho bylo vidět.

„Á, pan kapitán. Chvilí počkejte, prosím.“

Uběhly asi tři minuty a dveře se otevřely. V nich stála mladá žena v domácím oblečení, s dlouhými staženými vlasy do copu a jasnými, hnědými očima. „Dobrý den,“ pronesl lahodný a trochu překvapený hlas. „Vás jsem tu opravdu nečekala.“

„Chceme si promluvit. Pustíte nás dál.“ Neznělo to jako otázka, ale jako rozkaz.

Dívka odstoupila a otevřela dveře do čekárny.

„Půjdeme nahoru. Chci mluvit i s vaší tetou.“

„Co se děje?“ chtěla vědět.

„Prosím, nezdržujte úřední výkon,“ popohnal ji poručík. Kapitán jen obrátil oči v sloup. Dívka si toho všimla, a tak jen mlčky pokrčila rameny a vedla je do schodů. Otevřela dveře vlevo a zavedla je do místnosti, které se dříve říkalo obytná kuchyně.

Místnost byla velká asi 4 krát 6 metrů. Na jedné kratší straně byl elektrický sporák a stará, nemoderní sektorová kuchyně, jak se prodávala v 60. letech, když vypukla éra panelové výstavby. Tato část se dala celá zakrýt závěsem, který teď byl shrnut k jedné straně. Na pracovní desce bylo možno vidět rozdělanou práci. Na sporáku stál hrnec, ve kterém zrovna začala vařit voda. Dívka přiskočila, hrnec odtáhla stranou a sporák vypnula.

Ve zbývající části místnosti byl nejpozoruhodnějším kusem nábytku velký kulatý stůl se šesti židlemi a v rohu stojící sekretář. Za stolem seděla stará paní a četla si. Když přichozí vešli, přestala číst a jen těkala bojácným pohledem mezi nimi.

„Dobrý den,“ pozdravil přátelsky kapitán, zato poručíkovi to nestálo za to, jen přísnými očima prohledával celou místnost.

„Posadte se,“ vyzvala je dívka a sama si sedla vedle tety. Chlácholivě ji pohládila po ruce a čekala trpělivě, co bude dál.

Oba vyšetřovatelé se posadili proti nim a ten mladší vytáhnul blok. Ten také první promluvil strohým úředním tónem. „Vaše jména?“

Stará paní se příkřčila a dívce se to očividně nelíbilo. Přesto odpověděla: „Já jsem doktorka Magda Černá a toto je moje prateta Anna Králová.“ A pevně dodala: „Pana kapitána Segeta znám. A vy jste kdo?“ zavrtala zrak do poručíka.

Poručíka to evidentně vyvedlo z míry. Kapitán se ho hned zastal. „Poručík Navrátil, můj asistent. Poručíku, to nebude nutné,“ a rukou zakryl jeho blok. „Tohle je přátelská návštěva.“ Oslovený to pochopil tak, že blok zavřel a uložil ho do kapsy. Kapitánův hlas zmírnil napětí, které hrozilo přerůst ve studenou frontu.

„Co pro vás můžeme udělat, kapitáne?“ zeptala se Magda přímo.

„Možná jste už slyšely, že se na skále nad Rapidicemi našlo tělo muže,“ začal kapitán. Magda přikývla.

„Myslíte ten mord?“ ozvala se teta.

„Proč myslíte, že to byla vražda?“ opáčil kapitán.

„Sousedka se zmínila, když mi telefonovala. Nebo to nebyl? Víte, já nevycházím, nemůžu na nohy, tak nemám nic z první ruky.“

„To ještě nevíme,“ mlžil kapitán.

„A kdo to byl?“ ptala se dál teta, která teď prudce kontrastovala s osobou, která se ještě před chvílí krčila strachy.

„To je právě to, proč jsme za vámi přišli,“ vytáhl fotku z kapsy a položil ji před obě ženy.

„To je on?“ měla teta otazníky v očích. Vzala fotografii do ruky a nastavila si ji na světlo, aby lépe viděla „Docela fešák,“ ohodnotila.

„Znáte ho?“

Zavrtěla hlavou: „V životě jsem ho neviděla.“

„A vy, slečno doktorko?“

Magda si vzala fotku od tety. Chvíli si ji prohlížela a pak ji vrátila kapitánovi. „Lituji, ale nikoho mi nepripomíná. Klientů mám hodně a ne všechny si pamatuji. Tohoto pána nepoznávám.“

„Umíte některá francouzsky?“ pokračoval v dotazování.

„Na střední jsem se francouzsky učila, ale od té doby jsem neměla příležitost. Na vysoké se dělala jen angličtina. Snad bych se ještě domluvila, nejspíš hlavně rukama,“ shrnula své vědomosti Magda.

„A vy, paní?“ obrátil se kapitán k tetě.

„Já vůbec. Německy jsem mluvila hodně. Například za války. Ale po francouzsku nikdy,“ upřela oči na kapitána. „Ten fešák je Francouz?“

„Říká vám něco jméno Colin Ventura?“

„Lino Ventura je můj oblíbený herec. Už ho v televizi dlouho nedávali. To je jeho syn? Taky herec?“ ptala se zvědavě stará paní. „A co dělá v Čechách? Asi tu natáčí nějaký film.“

Kapitán nedal na sobě nic znát, ale tohle ho nenapadlo. Není to nakonec herec. Teď se v Česku natáčí mnoho zahraničních filmů. Tuhle stopu bude nutné prověřit. Nahlas ale neodpověděl, jen se zadíval na Magdu.

„Mně to jméno nic neříká.“

„Tak mi, dámy, vysvětlete, proč měl v kapse vaši adresu.“

„Cože?“ vyhrkla Magda.

Kapitán mlčky vytáhnul z kapsy vizitku, na které bylo ozdobným písmem vyvedeno jen jméno Colin Ventura. Pak ji otočil a na rubu bylo možné číst:

*Josef Černý
Rapidice ép. 29*

Obě ženy tupě zíraly na kus papíru před sebou. Nakonec se ozvala teta: „To je můj tatínek. Ten je už šedesát pět let mrtvý. Ten mladík s ním nemůže mít nic společného,“ nevěřičně hleděla na kapitána a čekala na jasnou odpověď.